

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

BLACK ICE

tükörjég

A veszélynek
nehéz ellenállni...

*finep
selection*

BECCA FITZPATRICK

BECCA FITZPATRICK

BLACK
tükörijég
ICE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Riley-nak és Jace-nek,
akik mesélnek nekem*

ÁPRILIS

AROZSDÁS CHEVY FURGON CSÖRÖMPÖLVE MEGÁLLT. Lauren Huntsman feje az utasoldali ablaknak csapódott; erre már felébredt.

Álomittasan pislogott. A feje tele volt törött emlékekkel, darabkákkal, cserepekkel, amelyek – ha valaha képes lenne összerakni őket – akár egészet is formálhatnának. Egy ablakot, amin át visszapillanthatna az estére. Egyelőre azonban az az ablak szilánkokban hevert lüktető fejében.

Emlékezett az üvöltő countryzenére, a harsány nevetésre, a magasra szerelt tévén futó baseball-klipekre. Félhomály volt, a polcokon zöldben, borostyánszínben és feketén csillámlottak az üvegek.

Feketén.

Abból az üvegből kért magának, mert kellemesen elszedítette. Egy rezzenetlen kéz töltötte ki az italt, amit ő azonnal le is hajtott.

– Még egyet – mondta rekedten, és lecsapta az üres poharat a bárpultra.

Emlékezett, hogy ringatózva lassúzott egy cowboyjal, és lenyúlta a kalapját. Neki jobban állt a fekete Stetson; illetl falatnyi fekete ruhájához, fekete italához és keserű, fekete kedvéhez, amit, szerencsére,

nehezen tudott fenntartani ebben az ízléstelen lebujsban, a wyomingi Jackson Hole sznob, affektálás világának különös gyöngyszemében. A családjával jött ide vakációzni, de kiszökött, oda, ahol a szülei sose találják meg. Ez a gondolat éles, távoli fény volt a horizontján – nemsokára annyira beáll majd, hogy az arcukat is elfelejti. Rosszalló szemöldökráncolásuk máris kezdett elfolyni az emlékezetében, mint a vizes festék a vásznon.

Festék. Szín. Művészet. Megpróbált átszökni oda, az összecsepegetett farmernadrágok, foltos ujjak és megvilágosodott lelkek világába, de visszarántották és lefojtották. Nem akartak szabad szellemű művészt a családban. Egy Stanfordon diplomázott lányt akartak.

Ha legalább szerették volna... akkor nem viselne olcsó, feszes ruhákat, ami dühítette az anyját, és nem állna teljes szívvel olyan ügyek mellé, amelyek sértették az apja egoizmusát, merev, arisztokratikus erkölcsseit.

Már-már azt kívánta, bárcsak tanúja lenne az anyja, ahogy táncol, ahogy lecsúszik a cowboy lába mellett. Ahogy egymásnak feszül a csípőjük. Ahogy a legmocskosabb dolgokat súgja a fülébe, amit csak ki tud találni. Csak annyi időre álltak le, amíg a férfi a bárhoz ment, és egy újabb italt hozott neki – megesküdött volna, hogy ennek más íze volt, de talán csak részegségében érezte keserűnek.

A cowboy megkérdezte, volna-e kedve kettesben elvonulni egy kicsit.

Lauren csak egy pillanatig tétovázott. Ha az anyja ellenezné, akkor egyértelmű a válasz.

Kinyílt a Chevy utasoldali ajtaja. Lauren tekintete végre eléggé kitisztult, hogy megnézhesse magának a cowboyt. Most először vette

észre, milyen görbe az orra – alighanem győzelmi trófea egy korábbi kocsmai verekedésből.

A tudatnak, hogy a férfi forróvérű, fel kellett volna tüzelnie, ám Lauren furcsamód azt kívánta, bárcsak egy olyan partnert talált volna, aki képes kordában tartani az indulatait, és nem vetemedik gyerekes kitörésekre. Ahogy az anyja mondta volna, civilizáltan viselkedik.

Fejben leszidta magát, és az idegesítőn értelmes hozzáállást a fáradságára fogta. Aludnia kell. Rögtön.

A cowboy levette Lauren fejéről a kalapot, és visszatette saját rövidre nyírt, kócos szőke hajára.

– Ki mit talál, azé – próbált tiltakozni Lauren, de nem bírta megformálni a szavakat.

A cowboy kiemelte az ülésről, és a vállára emelte. Lauren ruhája felcsúszott, de képtelen volt felemelni a kezét, hogy megigazítsa. A feje nehéznek és törékenynek érződött, mint az anyja egyik kristályvázája – különös módon azonban a következő pillanatban kitisztultak a gondolatai, ám mintha kilépett volna a testéből. Nem emlékezett, hogy kerültek ide. Vajon a furgonnal?

Lepillantott a cowboy latyakos havat taposó csizmáira. Minden lépés megrázta, a gyomra felkavarodott. A csípős, fenyőillatú hideg marta az orrát. Hintalánc nyikordult, szélcsengő csendült lágyan a sötétben. Lauren sóhajtott, és megborzongott.

Zár kattant. Lauren megpróbálta kinyitni a szemét, hogy legalább némi képet kapjon a környezetéről. Reggel fel kell majd hívnia a bátyját, hogy jöjjön el érte. Feltéve, ha meg tudja neki mondani, hová is, gondolta némi öngúnnal. A testvére majd visszaviszi a szállásra, és megszidja, hogy óvatlan volt, meg önpusztító, de azért eljön. Mindig eljön.

A cowboy talpra állította, és megfogta a vállát, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Lauren tompán körülnézett. Egy rönkházban voltak, rusztikus fenyőbútorok között, amelyek máshol ízléstelennek hatottak volna. A távolabbi falon ajtó nyílt a tárolóhelyiségbe; a falra szerelt műanyag polcok üresen álltak. Csak egy zavarba ejtő rúd nyúlt a padlótól a plafonig, vele szemben pedig egy háromlábú állványra erősített kamera állt.

Laurent a félelem még a tudatára telepedő ködön át is satuba fogta. Muszáj kijutnia innen. Valami rossz készül.

Csakhogy a lába nem engedelmeskedett.

A cowboy háttal a rúdhoz vezette. Amint eleresztette, Lauren a földre roskadt. A bokája kibillent alóla, magas sarkúja lecsúszott. Túlságosan ittas volt hozzá, hogy feltápáskodjon. A gondolatai kavarogtak, eszelősen pislogva kereste a raktárból kivezető ajtót, de minél jobban igyekezett összpontosítani, annál jobban szédült. Összerándult a gyomra; oldalra hajolt, hogy ne a ruháit mocskolja össze.

– Ezt a bárban hagytad – hallotta a cowboy hangját, és a férfi a fejére ejtette Cardinals baseballsapkáját.

A sapkát a testvére adta neki néhány hete, amikor felvették a Stanfordra. Valószínűleg a szülei vették rá. Gyanúsán hamar kapta meg, miután bejelentette, hogy nem iratkozik be a Stanfordra, sem semmilyen másik főiskolára. Az apjuk annyira elvörösödött, és úgy viszszafojtotta a lélegzetét, hogy Lauren biztos volt benne: mindjárt gőz fog kilövellni a füléből, mint egy rajzfilmfigurának.

A cowboy leakasztotta a Lauren nyakában lógó aranyláncot. Durva kezének bütykei karmolták a lány arcát.

– Értékes? – kérdezte, megvizsgálva a szív alakú medált.

– *Az enyém* – felelte Lauren; hirtelen nagyon is védekezőn. A büdös kalapját visszavehette, de a medál az övé. A szüleitől kapta az első

balettelőadása után, tizenkét éve. Az volt az első és egyetlen alkalom, hogy valamiféle kezdeményezésével egyetértettek. Az egyetlen emlékeztető, hogy a szívük mélyén bizonyára szeretik. A balettet leszámítva a gyermekkorra csupa kontroll volt, a szülei álmai formáltak az életét.

Két éve, tizenhat éves korában tört elő a saját életfelfogása. Művészet, színház, indie zenekarok, sorjás, koreográfiát nélkülöző modern tánc, politikai aktivisták és intellektuelek (nem kibukottak!) társasága, akik azért hagyták ott az iskolarendszert, hogy alternatív oktatást keressenek, és egy szerelem – ragyogó, megkínzott elme, aki füvet szívott, és televerselte a templomok falát, a parkok padjait, az autókat és az ő kiéhezett lelkét.

A szülei egyértelművé tették, hogy nem szenvedhetik ezt az életet.

Kötelező takarodóval, még szorosabb szabályokkal, még vastagabb gúzsbakötéssel válaszoltak. A lelket is kiszorították belőle. Lauren egyedül daccal vághatott vissza. Zárt ajtaja mögött maga is sírt, amikor otthagyta a balettot, de valahogyan fájdalomat kellett okoznia. A szülei nem válogathatják ki a szeretni való darabjait. Vagy feltétel nélkül elfogadják, vagy mindenestül elveszítik – ez volt az ultimátum. Tizennyolc éves korára az elszántsága megacélozódott.

– *Az enyém* – ismételte; minden erejét össze kellett szednie, hogy kimondja.

Muszáj visszaszereznie a medált. Muszáj kijutnia innen. Tisztában volt mindezzel, a testén mégis furcsa érzés lett úrrá: mintha érzelemmentesen szemlélte volna a történeteket.

A cowboy az ajtógombra akasztotta a láncot, és miután így felszabadult a keze, durva kötelet csavart Lauren csukló köré. Megrántotta a csomót. A lány is megrándult. Távoli gondolatként felmerült

benne, hogy ezt nem teheti vele. Beleegyezett, hogy eljön vele, de *ebbe* nem.

– *'resszel* – bökte ki elhaló hangon, minden meggyőző erő nélkül, és a megalázó helyzettől égni kezdett az arca. Szerette az anyanyelvét, minden szépséges és ragyogó szót megjegyzett, hogy aztán gondosan válogatva hatalmi eszközként használja őket. Most hiába akarta előrántani a szavait, csak ürességet talált a helyükön. A beszéd fonala elszakadt, kába fejből kihullottak a fogalmak.

Előrelökte a vállait, de hasztalan. A cowboy odakötözte a rúdhoz. Hogyan szerzi így vissza a medált? A gondolatra, hogy elveszítheti, feltámadt benne a pánik. Bárcsak visszahívta volna a bátyja! Este megüzente neki, hogy inni megy. Probára akarta tenni vele, mint szinte minden hétvégén, ám most először nem is kapott választ. Szerette volna tudni, hogy a testvére mégis törődik vele annyira, hogy megakadályozza, mielőtt ostobaságot követ el.

Feladta volna?

A cowboy kifelé tartott. Amikor az ajtóhoz ért, megbökte fekete Stetson-kalapját – kék szemében öntelt mohóság csillogott. Lauren akkor ébredt rá, *mekkora* hibát követett el. A férfi még csak nem is bírja őt. Kompromittáló fotókkal fogja zsarolni? Ezért kell a kamera? Biztosan tudja, hogy a szülei bármennyi pénzt megadnának értük.

– Van egy meglepetésem a számodra, kint, hátul a szerszámok-kamrában – mondta a cowboy vontatottan. – Ne menj sehova, halod?

Lauren akadozva, zihálva lélegzett. Szerette volna megmondani a férfinak, mit gondol a meglepetéséről, ám a szeme lecsukódott, és minden alkalommal egyre nehezebben bírta felnyitni. Eleredtek a könnyei.

Már rúgott be korábban is, de így még sosem. A cowboy bedrogozta. Biztosan az italba csempészte a szert, ami ólmos fáradtságát okozta.

Súrolni kezdte a kötelet a rúdon. Vagyis megpróbálta. Az egész teste álmosan elnehezült. Tudta, muszáj lesz ellenállnia. Valami rémes dolog történik, ha a cowboy visszajön. Le kell beszélnie.

A férfi alakja hamarabb sötétítette el az ajtónyílást, mint Lauren várta. A külső helyiség fényei kétszeresen hosszú árnyékot rajzoltak elé a raktár padlójára. Már nem viselte a kalapot, és nagyobb darabnak tűnt, mint Lauren emlékezett, ám a lány figyelmét nem ez kötötte le, hanem a kezében fogott másik kötél. Megrángatta, hogy lássa, tart-e, aztán odalépett Laurenhez, és remegő kézzel a torka köré kerítette, majd a háta mögé állva a rúdhoz húzta a lány nyakát.

Lauren szeme előtt szikrák villantak. A férfi túl nagy erővel húzta a kötelet. A lány ösztönösen megérezte, hogy a cowboy ideges és izgatott; megsejtette érezhető remegéséből. Hallotta, hogy egyre nehezebben kapkodja a levegőt, de nem az erőkifejtéstől. Az izgalomtól. Lauren gyomra felkavarodott a rettegéstől. A cowboy *élvezi*.

Idegen, gurgulázó hang hatolt a fülébe, és rémülten jött rá, hogy tőle ered. A férfi mintha megijedt volna a hangtól, káromkodott, és még erősebben kezdte húzni a kötelet.

Lauren némán sikoltott, újra és újra, miközben a nyomás növekedett, a halál felé sodorva őt.

Nem fényképeket akart. Meg akarta ölni.

Nem fogja hagyni, hogy ez a szörnyű hely legyen az utolsó emléke.

Lehunyta a szemét, és elmenekült a sötétbe.

Egy évvel
később

Első fejezet

HA MEGHALOK, ANNAK NEM KIHŰLÉS LESZ AZ OKA.

Ezt már akkor tudtam, amikor begyömöszöltem a pehelybélésű hálósákat a Jeep Wranglerem csomagterébe, és leszíjaztam a többi öttáskányi felszerelés, termo- és gyapjútakarók, selyem hálósákbélések, lábujjmelegítők és polifoam matracok közé. Elégedetten, hogy semmi sem fog kirepülni az Idlewilde-ba vezető háromórás úton, lecsuktam a tetőt, és beletöröltem a kezemet a levágott szárú farmeromba.

A telefonom ekkor Rod Stewart hangján üvöltve dúdolni kezdte: *If you want my body...* Egyelőre nem vettem fel, hogy együtt üvöltsek vele a folytatást: *and you think I'm sexy...*

Az út túloldalán Mrs. Pritchard bevágta a nappalija ablakát. Most komolyan. Csak nem hagyhatom, hogy egy tökéletes csengőhang kárba vesszen?

– Szia, csajszil! – szólt bele Korbie, és elpukkantotta a rágóját a telefonon. – Időben vagyunk, vagy mi?

– Kis fennakadás. Nincs elég hely a Wranglerben – sóhajtottam színpadiasan. Korbie-val világéletünkben legjobb barátok voltunk, de inkább nővéreként viselkedtünk. A cukkolás a móka része volt.

– A hálósákok meg a felszerelés befért, de az egyik táska kimarad. Az a tengerészkek, a rózsaszín fogantyúkkal.

– Ha kirakod a táskámat, búcsút inthetsz a francos pénzemnek is.

– Tudnom kellett volna, hogy kijátszod a gazdagkártyát.

– Kinek vagyon, annak nagyon. Különben meg azokat okold, akik folyton elválnak, és anyut bízzák meg. Ha ki tudnának békülni, nem maradna munkája.

– És akkor elköltöznétek. Ahogy én látom, a válás jó ügy.

Korbie hangosan nevetett.

– Most beszéltem Bearrel. Még el se kezdett pakolni, de megesküdött, hogy sötétedés előtt vár minket Idlewilde-nál. – Korbie családjáé volt Idlewilde, egy festői házikó a Teton Nemzeti Parkban. Az elkövetkező héten annál közelebb nem megyünk a civilizált vidékekhez. – Megmondtam neki, hogy ha én leszek kénytelen kilaoltatni a denevéreket az eresz alól, hosszú és szegényes tavaszi szünetre számíthat – tette hozzá.

– Még most sem hiszem, hogy a szüleid hagyják, hogy a barátoddal töltsd a szünetet.

– Hát... – Korbie tétovázott.

– Tudtam! Van itt még valami!

– Calvin is jön. Erkölcscsősznek.

– Micsoda?

Korbie hallhatóan öklendezett.

– Hazajön a tavaszi szünetre, és apu kötelezte, hogy jöjjön. Vele még nem beszéltem, de alighanem dühös. Utálja, ha apu mondja meg neki, mit csináljon, főleg, mióta egyetemista. Rémes kedvében lesz, és nekem kell majd elviselnem.

Elgyengült a lábam, le kellett ülnöm a kocsni lökhárítójára. Még a lélegzetvétel is fáj. Calvin szelleme mindenhol képes volt

felbukkanni. Eszembe jutott az első csókunk – bújócskáztunk a házuk mögött, a folyó partján, a melltartóm pántját piszkálta, és a számba dugta a nyelvét, miközben szúnyogok nyüszítettek a fülemben.

Én pedig öt oldalt pazaroltam rá a naplóból, hogy a hányingerig részletezzem az esetet.

– Bármikor befuthat – folytatta Korbie. – Szívás, mi? Úgy értem, már túlléptél rajta, igaz?

– De még mennyire – vágtam rá, remélve, hogy szenvtelenül hangzik.

– Nem szeretnék kínos helyzetet, ugye, érted?

– Ó, ne már! Időtlen idők óta nem is gondoltam a bátyádra – feleltem, aztán kiszakadt belőlem: – De mi lenne, ha én figyelnék rád meg Bearre? Mondd meg a szüleidnek, hogy semmi szükség Calvinra.

Igazság szerint én nem álltam rá készen, hogy lássam. Talán lemondhatnám az utat. Betegséget tettethetnék. De hát ez az én túráim volt. Keményen megdolgoztam érte. Nem fogom hagyni, hogy Calvin tönkregyegye. Már így is túl sok mindent tett tönkre.

– Nem fognak belemenni – hűtött le Korbie. – Ma este találkozunk Idlewilde-nál.

– Ma este? És a felszerelése? Nem lesz ideje összepakolni – érveltem. – Mi is napok óta készülődünk.

– Calvinról beszélünk. Félig hegyi ember, vagy micsoda. Várj csak, Bear keres a másik vonalon. Mindjárt visszahívlak.

Letettem, és kezem-lábam szétdobva elterültem a fűben. *Belégzés, kilégzés.* Épp most, amikor végre továbbléptem, Calvin ismét megjelenik az életemben, és visszaránt a ringbe a második menetre. Nevetni tudtam volna a sors iróniáján. Mindig muszáj, hogy az övé legyen az utolsó szó, gondoltam cinikusan.

Persze hogy nincs szüksége sok időre a csomagoláshoz: jóformán Idlewilde körül túrázva nőtt fel. Valószínűleg minden felszerelése a szekrényben várja, indulásra készen.

A hónapokkal ezelőtti múltba néztem. Ősz volt, és Calvin már öt hete volt gólya a Stanfordon, amikor dobott. Telefonon. Egy olyan este, amikor igazán szükségem lett volna rá. Végig sem akartam gondolni – még mindig túlságosan fáj emlékezni, miként zajlott le az az este. Mi lett a vége.

Korbie később megsajnálta, és rá nem jellemző módon hagyta, hogy én tervezzem meg az utolsó éves tavaszi szünetünket, hátha ettől jobb kedvre derülök. A két legközelebbi barátnőnk, Rachel és Emilie Hawaiiira utazott, és szó volt róla, hogy csatlakozunk hozzájuk Oahu strandjain, én azonban mohón vágyhattam a büntetést, mert lemondtam Hawaiiról, és bejelentettem, hogy hat hónap múlva mi a Teton-hegységben fogunk túrázni. Ha Korbie tudta is, miért döntöttem így, volt benne annyi érzékenység, hogy ne emlegesse fel.

Tudtam, hogy Calvin tavaszi szünete egybeesik a miénkkel, és azt is tudtam, mennyire szeret a hegyekben túrázni és sátorozni. Reméltem, hogy ha hall az utunkról, csatlakozik hozzánk. Kétségbeesve vágytam rá, hogy vele lehessenek, hogy másnak láttassam magam – hogy megbánja az ostobaságát, amiért szakított velem.

Csakhogy azóta hónapok teltek el, mialatt nem hallottam róla, és végre megértettem. Nem érdekelte az út, mert én sem érdekelttem. Nem akart újra összejönni velem. Szélnek eresztettem minden, *ránk* vonatkozó reményemet, és megkeményítettem a szívemet. Végeztem Calvinnal. A túra immár rólam szólt.

Elűztem az emléket, és a következő lépéseimen kezdtem gondolkodni. Calvin hazajön. Nyolc hónap után újra látjuk egymást. Mit mondjak neki? Kínos lesz?

Hát persze hogy az lesz.

A következő, ami az eszembe jutott, olyan hihetetlenül hiú volt, hogy elszégyelltem magam: vajon nem híztam-e, amióta utoljára látott? De nem hittem: a futástól és a súlyemelésztől, amivel a túrára készültem, szép formás lett a lábam. Azonban hiába kapaszkodtam a vonzó lábam gondolatába, ez sem segített – továbbra is hánygni lett volna kedvem.

Nem találkozhatok Calvinnal. Azt hittem, túl vagyok rajta, de a fájdalom egyszerre újult erővel markolt a szívembe.

Vettem néhány mély lélegzetet, hogy összeszedjem magam. Az autórádióra fordítottam a figyelmet. Nem zenét játszott, hanem időjárás-jelentést.

...kettős viharrendszer érkezik Idaho délkeleti része fölé. Az esti órákra kiadós mennyiségű csapadék eshet, a szél megélenkül, zápor, zivatar kialakulása várható.

A fejem tetejére toltam a napszemüvegemet, és hunyorítva felnéztem a látóhatártól látóhatárig feszülő kék égre. Seholy egy felhő. Mindazonáltal ha közeledik az eső, én úton akarok lenni, mielőtt lecsap. Még jó, hogy Idahóval együtt a vihart is a hátunk mögött hagyjuk Wyoming felé.

– Apuu! – süvöltöttem, mivel az ablakaink nyitva voltak. Apám pillanatokon belül meg is jelent a bejárati ajtóban. Felemeltem a fejemet, és kislányos csücsörítéssel néztem rá. – Apu, pénz kellene, tankolni.

– Mi lett a zsebpénzeddel?

– Be kellett vásárolnom az útra – magyaráztam.

– Neked még senki nem mondta, hogy a pénz nem a fákon nő?

– cukkolt, és atyáskodón ingatta a fejét.

Felpattantam, és arcon csókoltam.

– De *tényleg* muszáj lesz tankolnom.

– Hát persze. – A leghalkabb belenyugvó sóhajjal nyitotta ki a tárcáját, és négy kopott, gyűrött húszast nyomott a kezembe. – Ne menj negyed tank alá, hallod? A hegyekben ritkán találsz benzinkutat. Nincs rosszabb, mint szárazra futni.

Angyali mosollyal zsebre tettem a pénzt.

– A biztonság kedvéért tedd a párnád alá a telefonodat, meg a vontatókötelet is.

– Britt, kérlek...

– Csak vicceltem, apu – vágtam rá kuncogva. – Nem fogok szárazra futni.

Bepattantam a kocsiba. A napfénytetőt már korábban hátraengedtem, és a nap kellemesen felmelegítette az ülést. Kihúztam magam, és belenéztem a visszapillantóba. A hajam nyár végére vajszőkére világosodik majd. És beszereztem tíz új szeplőt.

Apám oldaláról német géneket örököltem, anyámtól svédeket. Leégés esélye? Száz százalék. Felkaptam az utasülésen várakozó szalmakalapot, és a fejembe nyomtam. És a fenébe is, mezítláb voltam.

Tökéletes együttes egy nonstop boltba.

Tíz perccel később már az üzletben álltam, és kék málnás jégkását töltöttem egy műanyag pohárba. Amikor megtelt, lehörpintettem a tetejéről egy kicsit, aztán ismét feltöltöttem. Willie Hennessy a kassza mögül gyilkos pillantást vetett rám.

– Jó ég, hát szolgálj ki magad, miért is ne?

– Ha már így felajánlottad – feleltem vidáman, és újra szívtam egyet a szalmaszálon, és újratöltöttem.

– Nekem itt rendet kéne tartanom! – morogta.

– Két apró korty, Willie. Ennyitől még senki sem ment csődbe. Mikor lettél ilyen zsugori?

– Amióta lopod a jégkását, *ráadásul* megjátszod, hogy nem bírod kezelni a kutat, úgyhogy nekem kell kimennem, és megtankolnom a kocsidat. Akárhányszor beállsz ide, üvölteni szeretnék.

Felhúztam az orromat.

– Nem akarom, hogy benzinszagú legyen a kezem, Willie. Te pedig nagyon ügyesen tankolsz – tettem hozzá egy hízélgő mosollyal.

– Gyakorlat teszi a mestert – füstölgött.

Úgy mezítláb átsétáltam a sorok között, cukorkígyót és sós kekszket keresve. Arra gondoltam, hogy ha Willie-nek tényleg derogál tankolni a kocsimba, talán új állás után kellene néznie, amikor a bejáratú ajtó feletti harangok megcsendültek. Még csak nem is hallottam a lépéseket, de aztán két meleg, bőrkeményedéses kéz takarta el a szememet.

– Találd ki, ki vagyok!

Az ismerős szappanillattól megdermedtem. Azt kívántam, hogy ne érezze meg, amint az arcom kigyúl az érintése alatt. Egy hosszú pillanatig meg se bírtam szólalni, a hangom elakadt fájdalmasan elszoruló torkomban.

– Adj valami segítséget! – böktek ki, remélve, hogy a mondat unottan cseng. Vagy bosszankodva. Mindegy, csak fájdalmas ne legyen.

– Alacsony. Kövér. Rondán lófogú.

Ez a lágy, kísértő hang ennyi hónap után... egyszerre volt ismerős és idegen. A közelségébe beleszédültem, és tartottam tőle, hogy ott, a bolt közepén kiabálni kezdek vele – vagy ha túl közel engedem, *nem* fogok vele kiabálni. Márpedig ki akartam adni magamból, amit nyolc hónapja gyakoroltam, és már nagyon kész voltam a fejére zúdítani.

– Ha ez a helyzet, azt mondom... Calvin Versteeg.

Nemtörődöm voltam, de udvarias. Biztosra vettem, hogy így van. És ennél jobban meg se könnyebbülhettem volna.

Cal megkerült, és fél könyökkel a sort záró polcra támaszkodott. Az arcán könyörtelenül dögös mosoly ült. Évek óta magabiztosan viselte ördögi sármját – akkoriban képtelen voltam ellenállni, de mostanra megerősödtem.

Nem törődtem szép arcával, unottan végignéztem rajta. Látszólag meg se fésülködött ébredés után; a haja hosszabbra nőtt, mint ahogy emlékeztem. Annak idején, ha forró napokon jártuk be a tanulmányokat, a tincsei kéregbarnára sötétültek, és izzadság csepegett a végükről. Az emléktől valami megsajdult bennem. Félretoltam a nosztalgiaát, és hűvös távolságtartással szemléltem Calvint.

– Mit akarsz?

Kérdés nélkül maga felé fordította a jégkásám szívószálát, és beleivott, majd a kézfejjével megtörölte a száját.

– Mesélj erről a kempingezősről!

Elrántottam előle a poharat.

– *Túra* lesz! – Fontosnak éreztem, hogy hangsúlyozzam a különbséget. Kempingezni bárki tud. Egy hegyi túrához ügyesség és idegzet kell.

– Minden megvan, amire szükséged lesz? – folytatta.

– Még olyanok is, amikre nem – vontam vállat. – Habár egy lánynak *szüksége van* a szájfényére.

– Beszéljünk nyíltan! Korbie nem fogja hagyni, hogy kilépj a házból. Retteg a friss levegőtől, te pedig úgysem bírsz neki nemet mondani. – Okoskodón megkocogtatta a fejét. – Ismerlek benneteket, lányok.

Lesújtó pillantást vetettem rá.

– Egy teljes hétig fogunk túrázni. Hatvan kilométert járunk végig.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lehet, hogy kicsikét túloztam; Korbie legfeljebb három kilométernyi gyaloglásba egyezett bele naponta, és ragaszkodott hozzá, hogy Idlewilde-ot járjuk körbe, arra az esetre, ha hirtelen hozzá kellene férnünk az alapvető kényelmi cikkekhez vagy a kábeltévéhez. Arra valóban nem számítottam, hogy egy hétig járjuk a vadont, de arra igen, hogy egy napra otthagynom Korbie-t és Beart a házban, és magam indulok neki. Próbára akartam tenni a felkészültségemet. Na persze így, hogy Calvin is csatlakozott, nagyon hamar rá fog jönni, mik a terveink valójában, de ebben a pillanatban mindössze mély benyomást akartam tenni rá. A hányingerig bosszantott állandó célozgatása, hogy engem nem lehet komolyan venni. Ha később helyre akar tenni, még mindig érvelhetek vele, hogy én igenis az egész hetet a hegyen akartam tölteni, csak Korbie tartott vissza. Calvin hinni fog nekem.

– De ugye tudod, hogy jó pár túraösvényen még áll a hó? A kulcsosházakat sem nyitották még ki a szezonra, úgyhogy alig vannak fent emberek. A Jenny Lake-i erdőőri központ is zárva. A biztonságod a saját kezeden van, nem ígérik, hogy megmentenek.

Megjátszott csodálkozással néztem rá.

– Igazán? Calvin, nem teljesen tudatlanul vágok bele ebbe! – tettem hozzá dühösen. – Minden rendben lesz, jól megleszünk.

Megdörzsölte az ajkát, hogy elrejtse a mosolyát, de a gondolatai így is az arcára voltak írva.

– Tényleg azt hiszed, hogy nem tudom megcsinálni – mondtam, és próbáltam úgy tenni, mint akinek nem fáj.

– Csak úgy gondolom, jobban szórakoznátok, ha a Lava Hot Springsbe mennétek. Ázhatnátok a gyógyfürdőben.

– Egész évben erre a túrára készültem – vágtam vissza. – Nem tudod, mennyit edzettem, mert nem voltál velem. Nyolc hónapja nem